

Tuyển chọn các mẫu bài văn hay: Em hãy đóng vai bé Thu kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà hay và đặc sắc nhất được bài viết tổng hợp một cách đầy đủ. Giúp các em học sinh trau dồi kiến thức và biết cách làm dạng bài này. Tham khảo chi tiết dưới đây.

Xem thêm:

- [Văn mẫu 9: Top 14+ mẫu tóm tắt bài Chiếc lược ngà cực hay và đầy đủ](#)
- [Các bài văn mẫu: Nghị luận về truyện ngắn "Chiếc lược ngà" lớp 9](#)

Dàn ý Đóng vai bé Thu kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà**1. Mở bài**

- Hóa thân thành nhân vật Thu, kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà.

Gợi ý:

- Tôi sinh ra đã không biết mặt cha, sống cùng với mẹ.
- Hai mẹ con chờ cha chiến đấu ở chiến trường, chỉ biết cha thông qua tấm ảnh cũ và câu chuyện của mẹ.

2. Thân bài

Vào vai bé Thu kể lại câu chuyện chiếc lược ngà:

Nỗi niềm của bé Thu

- Tôi lớn lên với nỗi nhớ mong cha.
- Mong ngóng gặp ba, nhưng đến khi ba về lại không gọi ba, nhìn nhận ba, gần gũi với ba.
- Thấy ba có vết sẹo lớn trên mặt, tôi hoảng sợ bỏ chạy.

- Không gọi ba, xa lánh, hắt hủi ba
- Luôn lạnh nhạt với ba, không chấp nhận ba

=> Nguyên nhân chính là do vết sẹo trên mặt ba, khiến ba khác với trong ảnh. Hình ảnh ba hiện tại khác xa với trí tưởng tượng, khiến tôi không thể nào chấp nhận được.

Cao trào xảy ra khi bị ba đánh

- Tôi hất văng trái trứng ba gắp cho tôi, bị ba đánh, tôi không khóc mà bỏ đi sang nhà ngoại.
- Đêm ngủ với ngoại tôi mới biết vết sẹo đó là do tụi giặc gây ra
- Tôi thấy hồi hận, sáng sớm về gặp ba
- Tiếng ba dòn nén đã lâu, vỡ òa. Tôi chạy nhanh tới ôm ba, giữ chặt ba
- Tôi mong muốn lần tới ba về sẽ làm cho tôi chiếc lược => hy vọng sẽ được gặp lại ba.

=> Khi đã hiểu ra mọi thứ là lúc phải rời xa ba, tôi cảm thấy lưu luyến, cảm thấy có lỗi rất lớn vì đã đối xử lạnh nhạt với ba.

Khi nghe tin ba hy sinh:

- Tôi đau đớn đến tột cùng khi nghe tin ba hy sinh=> mãi mãi không bao giờ gặp lại ba.
- Nhìn chiếc lược ngà ba làm làm cho mình=> nhớ thương ba nhiều, trân trọng kỷ vật ba làm cho.

3. Kết bài

- Tôi hứa với ba sẽ sống có ích, chiến đấu và làm việc hết mình vì Tổ Quốc.

Em hãy đóng vai bé Thu kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà

Mẫu 1

Với tôi, hạnh phúc là mục đích cuối cùng của một con người. Tuy nhiên, không phải ai cũng phát hiện ra điều này. Và không phải ai cũng nhận ra rằng: Hạnh phúc là những điều ở ngay quanh ta. Tôi – thường được gọi là bé Thu, cũng là một con người luôn khao khát có được hạnh phúc. Ba Sáu – là bóng hình mà cả đời tôi luôn tìm kiếm. Đó cũng là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời tôi. Tuy nhiên, khi tôi nhận ra điều ấy, thì tất cả cũng đã muộn màng. Vì, ba tôi đã không còn xuất hiện trở lại được nữa. Những ước mơ ấy mãi sẽ theo tôi đến suốt cuộc đời.

Tôi sống xa ba từ nhỏ. Ngay khi vừa tròn một tuổi, ba tôi đã đi lính để bảo vệ Tổ Quốc. Đó là tất cả những gì mà mẹ kể lại cho tôi. Và lúc ấy, tôi cũng chẳng thể nào nhớ nổi gương mặt của cha. Và từ đó, tôi chỉ sống và trưởng thành trong sự yêu thương của mẹ. Thế nhưng, trong thâm tâm, tôi vẫn mơ có một ngày gặp lại ba, và nhận lấy sự yêu thương từ ba. Lúc ấy, qua lời kể của mẹ, tôi vẫn luôn tự hào về ba mình. Ông là một người anh hùng, một người chiến sĩ dũng cảm nơi chiến trường.

Và rồi, 8 năm ròng, khi tôi được tám tuổi, ba trở về. Điều đó như một phép màu đối với tôi. Khi nghe mẹ báo tin, tôi tràn ngập một nỗi mong chờ và háo hức. Tôi chờ ngày bà trở về, ngày được gặp ba và được ba ôm vào lòng. Và rồi, một ngày, tôi thấy thấp thoáng từ xa một người đàn ông mặc áo lính cao to. Nhưng... tôi lại thấy, trên mặt người đàn ông ấy, có một vết sẹo thật khủng khiếp. Khi thấy tôi, ông ta lao đến và bảo “Ba đây con!”. Sợ hãi hình dạng đó, tôi hoảng sợ và bỏ chạy vào nhà để tìm mẹ. Thế nhưng, khi mẹ gặp người đàn ông đó, bà lại vui mừng ôm chầm lấy ông. Tôi cảm thấy thật lạ, sao mẹ lại vui mừng với người khác? Trong tâm tôi bỗng xuất hiện những ý nghĩa khác thường về người lớn.

Sau đó, người đàn ông đó lại ở nhà tôi cùng 1 người khác. Và mẹ thì lại luôn bắt tôi phải gọi người đàn ông đó là ba. Nhưng, làm sao có thể chứ, đây không thể là ba tôi được. Sao lại bắt tôi nhận người đàn ông đáng sợ kia làm ba mình. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận được việc đó. Cứ thế, mỗi lần mà tôi nhìn hình ba chụp chung với má, tôi lại cảm thấy rất chạnh lòng. Và càng cảm thấy ghét người đàn ông xấu xí với vết sẹo kinh khủng kia.

Ba ngày trôi qua, người đàn ông kia cứ xuất hiện trước mặt tôi. Thật khó chịu, nhưng tôi chẳng làm được gì cả. Cách duy nhất để phản kháng lại đó là tôi luôn cư xử xấu xược với ông. Dù ông ta có quan tâm tôi thế nào, tôi cũng mặc kệ. Và tôi luôn trả lời ông trống không. Tôi nhớ có lần, ông ta gấp trứng cá cho tôi, tôi liền hát văng ra ngoài. Sau đó, tôi liền bị đánh và la “Sao mày cứng đầu quá vậy hả?” Giận lắm, nhưng tôi không thèm khóc đâu, tôi sẽ chiến đấu đến cùng vì ba. Tôi cúi gầm mặt xuống, bỏ trứng vào bát, rồi bỏ đi. Tôi sang nhà ngoại.

Lúc ấy, nghe mẹ kể ông ta hoảng lắm, khuôn mặt trở nên tái nhợt và vết sẹo ửng đỏ. Hình ảnh ấy có lẽ trông rất tội nghiệp. Giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy thật ân hận vì điều ấy.

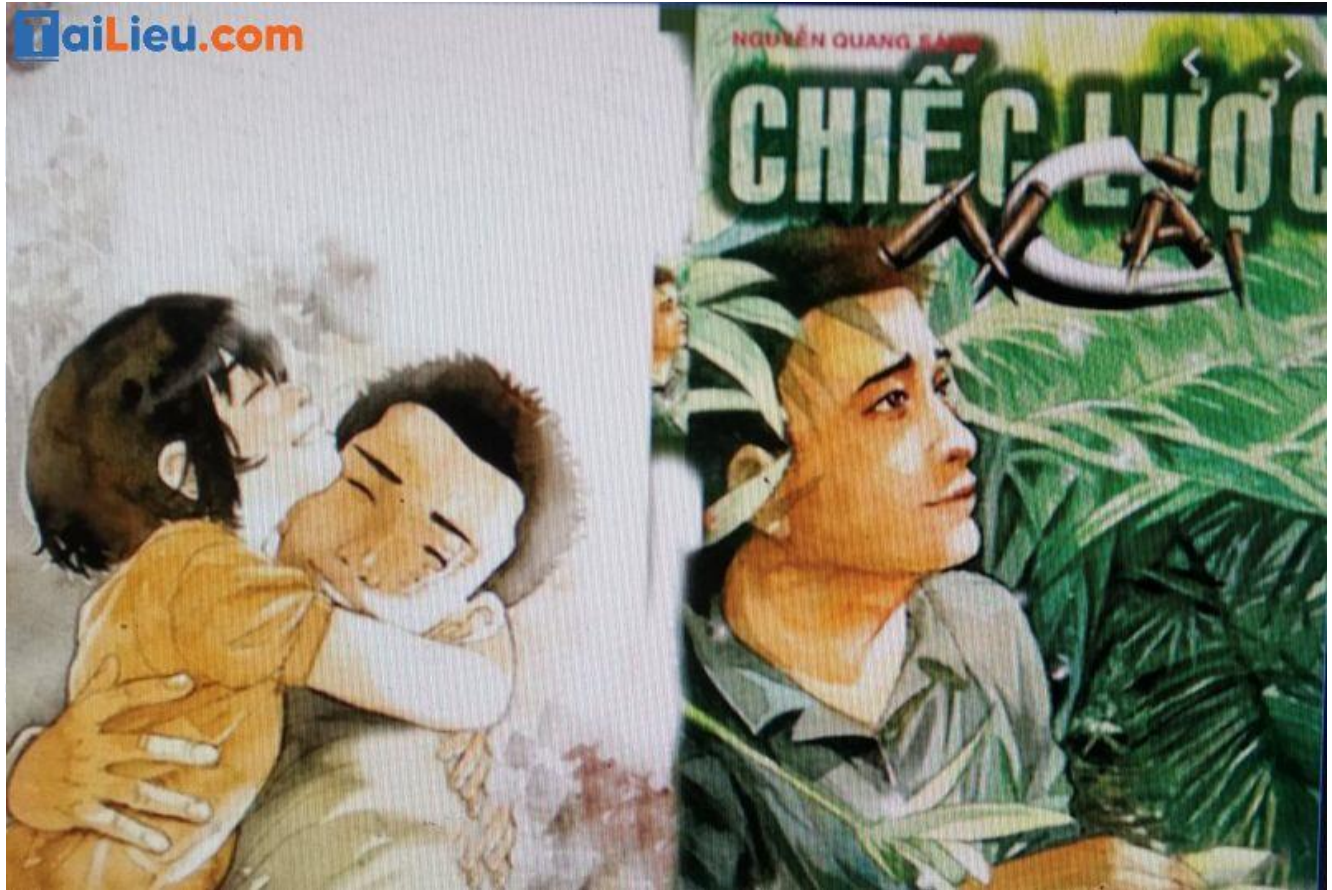
Khi qua nhà bà ngoại, tôi được bà kể cho nghe về những sự đáng sợ của chiến tranh. Bà kể cho tôi nghe về những sự độc ác của bọn xâm lược. Rồi bà kể cho tôi nghe về những đau khổ khi gia đình chia ly vì chiến tranh. Và rồi, bà nói cho tôi biết, khuôn mặt người đàn ông ấy chính là khuôn mặt của cha tôi do chiến tranh mà bị biến dạng...Nghe xong, tôi thấy ân hận và căm ghét chiến tranh ghê gớm. Và tôi bỗng nhận ra một điều, đó thật là ba tôi. Và tôi bỗng mong trời sáng thật nhanh, để tôi có thể gặp ba.

Sáng hôm sau, tôi được bà dẫn về. Lúc đó, ân hận và lo lắng vì những điều mình đã làm, tôi chẳng dám đến gần ba. Tôi chỉ dám đứng một góc, nhìn mẹ và mọi

người tiễn ba ra trận lần nữa. Lúc này, tôi cảm thấy thật lạc lõng. Sau đó, ba tiến gần đến tôi, như không để ý gì đến những việc sai trái tôi đã làm, ba nói bằng một giọng nói u buồn “Thôi, ba đi nghe con!”. Mọi cảm xúc bỗng bùng nổ, tôi gọi “Ba!”. Tiếng gọi chát chứa mọi nỗi niềm thương nhớ của tôi dành cho ba.

Tiếng gọi ấy của tôi hình như đã khiến tất cả đều bất ngờ. Ngay lập tức, tôi chạy vào lòng ba và hôn ông khắp nơi. Cha tôi vui mừng vì cuối cùng tôi cũng chịu nhận ông. Tuy nhiên, lúc ấy, lúc hạnh phúc nhất, cũng là lúc đau buồn nhất. Vì, giây phút ấy, cũng là giây phút tôi phải chia tay ba. Cuối cùng, ba cũng đi ra chiến trường và mang theo lời hứa sẽ mang về cho tôi một chiếc lược ngà. Thế nhưng, lúc ấy, tôi nào có biết. Đó là lần cuối cùng tôi gặp ba, và chiếc lược ngà tôi chỉ có thể nhận lại từ bạn của ba.

Có lẽ, mãi mãi, hình ảnh có người ba sẽ không bao giờ được xóa nhòa trong tôi. Và khoảng trống về tình yêu của ba cũng sẽ mãi mãi không được lấp đầy. Những nỗi ân hận vì sự ngu ngốc của mình ngày trước sẽ mãi không thể nào quên được. Nhưng, tôi sẽ luôn cố gắng để đền đáp. Theo cha, nay tôi đã là một cô giao liên. Vì với tôi, ba tôi sẽ mãi sát cánh bên tôi để chiến đấu và bảo vệ tổ quốc.

Mẫu 2

Nhà tôi ở vùng sông nước, gần vàm kinh đổ ra sông Cửu Long, nhà chỉ có hai mẹ con sống nương tựa vào nhau suốt 8 năm nay vì ba tôi đã đi thoát ly kháng chiến từ khi tôi mới một tuổi.

Hôm ấy như thường ngày, tôi chơi nhà chòi cùng các bạn ngoài gốc xoài trước sân nhà, đột nhiên có chiếc xuồng lại gần, một người đàn ông với vết sẹo to trên mặt (đó là ba tôi) và người đàn ông nữa (là bác Ba bạn của ba tôi). Người đàn ông có vết sẹo vừa chạy vừa dang tay gọi "Thu! Con", nghe thấy gọi tên mình tôi giật mình, tròn mắt ngạc nhiên ngơ ngác. Người đàn ông ấy lại nói tiếp "Ba đây con! Ba đây con!" tôi không thể nhận ra đó là ba của tôi, tôi sợ đến tái mặt vừa chạy vừa hét lên gọi má. Nghe má nói họ ở lại nhà tôi ba ngày, má cứ bắt tôi gọi người đàn ông có vết sẹo to ấy là ba nhưng tôi nào chịu nhận, ba tôi trong ảnh không có vết

seo to như thế. Má bảo tôi gọi ba vào ăn cơm nhưng tôi chỉ nói trống không chứ không gọi ba, ngay cả lúc tôi nhờ ông ấy bắc giùm nồi cơm cũng nhất quyết không gọi ba.

Tính tình tôi ương bướng, ngang ngạnh, đến bữa trưa khi người đàn ông có vết sẹo ấy gấp thức ăn vào bát tôi tôi liền hất ra ngoài và bị đánh vào mông một cái. Bị đánh, tôi không khóc nhưng cảm thấy tủi thân, tôi lặng lẽ đứng dậy không ăn rồi lấy dầm bơi qua sông sang nhà bà ngoại. Sang bên bà tôi kể bà nghe về hai người đàn ông ấy, bà hỏi tôi sao lại không nhận ba, tôi nói vì người đó không giống ba trong ảnh. Nhưng tôi đã lầm, người đàn ông đó chính là ba tôi và vết sẹo là do trong lúc chiến đấu ba bị thương. Tôi áy náy và ân hận lắm, sáng hôm sau định về nhà xin lỗi ba nhưng lại thấy nhà đông người, hóa ra mọi người tới tiễn ba tôi đi, tôi chỉ dám lẳng lặng đứng trong góc nhà nhìn trộm ba.

Đợi đến lúc ba quay ra chào tôi tôi mới dám chạy đến ôm ba, tôi cất tiếng gọi "ba" thật to, bỏ cho bao ngày ba mong ngóng tôi nhận ba. Tôi ôm ba thật chặt, sợ ba sẽ đi mất nhưng rồi vì kháng chiến ba vẫn phải đi, ba hứa với tôi khi về sẽ mua cho tôi một cây lược. Thế nhưng ba đã mãi mãi không về nữa, ba hy sinh ở chiến trường, chỉ gửi lại chiếc lược ngà ba cần mần mài từ chiếc ngà voi cho tôi.

Nhận được chiếc lược mà bác Ba đưa cho tôi không kìm được xúc động, tôi ước rằng giá như không có chiến tranh thì cha con tôi đâu phải xa cách, tôi cũng không mất ba như thế này.

Mẫu 3

Tôi tên là Thu, mỗi lần cầm chiếc lược lên chải mái tóc mượt là tôi lại nhớ đến ba, người đàn ông vĩ đại và là người luôn sống mãi trong tôi. Người đã làm cho tôi ghét rồi lại thương và giờ là cảm giác tiếc nuối hồi hận. Chắc các bạn rất tò mò

muốn biết vì sao tôi lại nói như vậy đúng không? Đó là một câu chuyện, một kí ức mà tôi không thể nào quên. Chuyện là thế này.

Hồi ấy tôi còn rất nhỏ, lúc đó tôi mới chỉ lên 8 tuổi. Trong suốt 8 năm trời thì tôi luôn sống trong sự nuôi dưỡng và tình yêu thương từ mẹ. Tôi chưa từng được gặp mặt hay nói chuyện với ba của mình dù chỉ một lần, những gì tôi biết về ba của mình cũng chỉ thông qua lời kể của má là ba đã ra chiến trường vì tiếng gọi thiêng liêng liêng liêng của Tổ Quốc và bức ảnh ba chụp với má. Cũng chính vì vậy mà tôi rất nhớ ba, tôi rất mong được gặp ba của mình.

Một hôm, tôi đang chơi ô ăn quan với lũ bạn trong xóm thì tôi nghe thắp thoảng tiếng xuống máy ở bên bờ kênh rồi tiếng xuống ấy càng lúc càng rõ và một người đàn ông mặc đồ quân phục đầy xuống nhảy lên bờ. Người đàn ông đó nhìn rất là ghê, làn da thì đen sạm, lại còn có cả một vết sẹo dài trên mặt. Bỗng người đàn ông đó gọi tên tôi: "Thu! Thu, Ba đây con", vì quá đổi bất ngờ và sợ hãi trước khuôn mặt đáng sợ của người đàn ông nên tôi đã chạy vào nhà và kêu thất thanh "Má! Má". Nhưng lạ lùng thay, má tôi lại chạy ra ôm người đàn ông đó với một khuôn mặt vui mừng. Ba đi chưa được bao lâu mà má đã ôm người đàn ông khác, tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một ngày ở chung nhà với tôi, ông ta không chịu đi đâu mà cứ ở nhà, lúc nào ông ta cũng muốn lại gần tôi còn má tôi thì luôn dọa đáng bắt tôi gọi ông ta là ba. Nhưng tôi vẫn ngoan cố không chịu nghe gọi ông ấy là ba, tôi còn không cho ông ấy cơ hội lại gần mình. Tôi cảm thấy ghét ông ta lắm, trong đầu óc non nớt của tôi luôn đặt ra những câu hỏi: "Ông ta là ai chứ! Ông ta tưởng tôi sẽ dễ dàng gọi ông ta là ba sao, mặc dù xa cách và chưa một lần gặp mặt người ba thân yêu nhưng lúc nào tôi cũng yêu thương ba tôi lắm, tôi sẽ không dễ dàng gọi người khác là ba đâu". Tôi đang ngồi chơi ở bờ sông với dòng suy nghĩ miên man về người đàn ông lạ mặt thì tiếng má tôi gọi "Thu, vào trông nồi cơm cho má đi công chuyên, có gì thì gọi ba giúp cho".

Nghe vậy nên tôi chạy vào liền, bỗng nồi cơm sôi lên, tôi không biết phải làm gì vì nồi cơm quá to so với tôi. Tôi cứ loay hoay rồi gọi và hướng ánh mắt tội nghiệp đến người đàn ông lạ đó, tôi cứ gọi trông không như vậy nhưng không nhận được sự giúp đỡ. Cái chú đi cùng với ông lạ mặt đó lại nói tôi gọi ông kia là ba rồi ông ấy mới giúp. Thấy tôi vẫn ngoan cố thì chú ấy lại dọa má về sẽ đánh nếu nồi cơm. Tôi vẫn không chịu thua mà nghĩ ra một cách là lấy muối múc từng gáo nước ra. Một bữa nọ, trong bữa cơm chiều, đang ăn cơm thì người đàn ông đó gấp cho tôi một cái trứng cá, tôi bực mình hắt văng cái trứng ra thì bị ông nạt. Từ bữa gặp nhau tới giờ, tôi chưa thấy ông ấy tức giận như vậy bao giờ, tôi thấy hơi sợ nên thôi đành nhẫn nhịn, gấp cái trứng vào bát.

Tôi thấy tức nên đã bơi thuyền sang nhà bà ngoại ở, tối hôm ấy, bà hỏi tôi tại sao lại không chịu gọi người đàn ông đó là ba thì tôi không chịu nói, nhưng bà cứ gắng hỏi mãi thì tôi mới chịu nói là ba con trong hình không có vết sẹo dài trên mặt. Bà cười hiền lành nói với tôi: "Cháu ngốc của bà, đó là ba con đó, do chiến tranh mà ba con mới bị sẹo trên mặt" tôi đã hiểu ra, đêm hôm đó, tôi trần trọc mãi không ngủ được.

Em hãy đóng vai nhân vật bé Thu kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà - Mẫu 4

Hôm vừa rồi tôi gặp lại bác Ba, đồng đội của ba tôi. Bác trao lại cho tôi kỷ vật là chiếc lược ngà như lời hứa trước lúc ba đi. Chiến tranh ác liệt khiến ba tôi không thể trở về lần nữa, tôi lại nhớ về kỉ niệm ngày trước khi được gặp ba. Tự trách mình sao lại hững hờ và vô tâm với ông như vậy.

Từ nhỏ tôi đã không biết mặt ba, chưa một lần gặp. Tôi chỉ nhìn bức ảnh ba chụp chung với mẹ để hình dung ra ông. Một hôm, mẹ nói ba được nghỉ phép về thăm nhà, tôi mừng lắm. Vào một hôm đang chơi trước sân nhà, người đàn ông vội vàng chạy tới trước mặt tôi lại vô cùng xa lạ. Ông ta gọi tôi: "Thu! Con". Khi ông ta khom người định ôm lấy tôi thì tôi vô cùng lo sợ, người đàn ông này có vết sẹo trên mặt. Tôi quá sợ hãi, chạy vào nhà gọi má.

Trong thâm tâm của tôi lúc đó, ông là một người xa lạ, không hề giống trong ảnh chụp với má, còn có vết sẹo dài nữa. Những ngày ba ở nhà tôi đã đối xử thậm tệ, nhất quyết ngăn cản không cho ông ngủ cùng với má con tôi. Tôi còn không làm theo lệnh của mẹ rằng cần trông nồi cơm, nếu không làm được thì hãy nhờ ba giúp. Hơn nữa tôi còn hay gọi trống không khi mời ba vào ăn cơm. Tôi nhất định không chịu gọi tiếng ba với một người xa lạ. Ông gấp đồ ăn cho tôi nhưng tôi không thích nên đã hất đi và thế là ông đánh tôi. Tức quá tôi chạy sang bà ngoại, vừa khóc vừa kể lại.

Đêm hôm đó bà ngoại mới giải thích cho tôi vết sẹo trên mặt của ba, bà còn kể với tôi do kẻ thù đã khiến khuôn mặt của ba tôi biến dạng, khiến nhiều gia đình lâm vào cảnh phân ly. Tôi chợt cảm thấy có lỗi với ba, quay trở về nhà nhưng không đủ can đảm để gọi. Đến khi nhận ra rằng ông sắp quay trở lại chiến trường, tôi chợt òa khóc và cất tiếng gọi. Tôi khóc, nũng nịu trong lòng ba, không cho ba

đi nhưng nhiệm vụ ở chiến trường không thể ở lại. Ba hứa ngày về sẽ tặng cho tôi một chiếc lược ngà.

Ngày hôm nay cầm món quà của ba tặng tôi cảm thấy rất nhớ ông ấy, cảm thấy có lỗi vì những suy nghĩ non nớt trẻ thơ làm ba buồn. Dù ba đã không còn nhưng tình cảm thiêng liêng của ông dành cho tôi tất cả đã gói ghém trong món quà: chiếc lược ngà.

Mẫu 5

Tôi là Thu, sinh ra và lớn ở vùng sông nước Nam Bộ. Vào những kháng chiến chống Mỹ ác liệt, cả Miền Nam cùng sống và chiến đấu rất anh hùng. Tôi làm công tác giao liên, chuyên đưa đón cán bộ về nơi tập kết an toàn. Vào một ngày làm công tác giao liên, tôi tình cờ gặp lại Bác Ba, một người đồng đội của Ba tôi. Chưa kịp hỏi han tin tức về Ba, Tôi đã nhận được chiếc lược ngà, món quà ba đã tự tay làm cho Tôi. Nhìn chiếc lược, lòng tôi bồi hồi cảm xúc về Ba, người mà tôi ngày đêm mong nhớ. Hình ảnh về lần gặp ba nhiều năm về trước chợt hiện về trong kí ức của tôi.

Cũng giống như bao đứa trẻ thời chiến lúc bấy giờ, chúng tôi lớn lên với mẹ. Đàn ông bây giờ đều trực tiếp tham gia chiến đấu, đánh trả quân đội Mỹ xâm lược. Khi tôi được 1 tuổi, ba tôi theo mệnh lệnh của Tổ Quốc lên đường chiến đấu. Tôi hầu như không có bất cứ hình ảnh hay hoài niệm nào về Ba.

Thế nhưng mẹ tôi vẫn ngày đêm kể cho tôi về ba, người đàn ông mà mẹ và rất nhiều người xung quanh tự hào. Ba tôi là một người anh hùng, một chiến sĩ dũng cảm nơi đầu trận tuyến. Trong trí óc non nớt của mình, tôi đã vẽ ra hình ảnh của ba là người rất đẹp, khuôn mặt ba hiền lành, ba luôn nở nụ cười ấm áp với tôi.

Năm tháng cứ thế trôi đi, hình ảnh và nỗi nhớ ba cứ lớn dần lên trong tôi. Vào một ngày đang chơi ngoài sân, tôi chợt bị một tiếng kêu làm chú ý:

- Thu, con!

Tôi quanh lưng lại, thấy một người đàn ông da đen, răn rỏi, nhưng khuôn mặt lại có một vết sẹo dài đỏ rất lớn. Tôi hoảng sợ, chạy lại ôm mẹ, không dám nhìn. Trong đầu tôi lúc này hiện lên nhiều câu hỏi: “Đây là ai? Sao lại gọi mình là con? Ba của mình đây sao? Không phải? Khuôn mặt ba đâu như vậy? Ba không giống như mình nghĩ? Nhất định đây không phải là ba?”

Điều làm tôi bất ngờ là má tôi lại ôm chầm người đàn ông này và tỏ ra vô cùng thân thiết. Ông ta ở lại nhà tôi vài ngày, ông đều tìm cách làm thân với tôi nhưng tôi đều đẩy ông ra. Tôi không gọi ông ta là Ba, chỉ nói trống:

- Vào ăn cơm

- Cơm chín rồi

Dù bị Má dọa đánh nhiều lần, hay người đàn ông đó có lại gần hay làm thân với tôi thế nào, tôi cũng không gọi tiếng Ba. Đối với tôi lúc này, đây là người đàn ông hoàn toàn xa lạ, không phải là Ba như tôi đã tưởng tượng ra bấy lâu nay.

Bữa ăn hôm đó, Ông ta gắp cho tôi một miếng trứng cá to vàng cho vào chén của tôi. Sẵn dịp không thích, tôi dùng chiếc cửa cào xoi vào chén, rồi bắt thàn hất trái trứng ra, văng tung tóe cả cơm ra ngoài. Có lẽ lúc này cơn nóng giận nhiều ngày đã lên tới đỉnh điểm, ông ta đã đánh vào mông tôi và hét lên:

- Sao mày cứng đầu quá vậy hả?

Bị đánh đau là thế, nhưng tôi không hề khóc lóc hay đập đổ cả mâm cơm cho bõ tức. Tôi gấp miếng cá cho vào chén, đứng dậy rồi bước ra khỏi mâm cơm. Tôi xuống xuống, mở lời tói, khua rồn rảng, khua thật to, rồi bơi sang sông. Tôi sang nhà bà ngoại ở vì tôi không muốn nhìn thấy ông ta.

Trong bụng tôi nghĩ, chỉ hết đêm nay ông ta sẽ không còn ở đây nữa, tôi sẽ không phải nhìn thấy ông ta nữa. Đêm nằm bên ngoại, tôi nghe ngoại hỏi tại sao lại xa cách cha đến vậy. Tôi nói là vì vết sẹo đỏ trên mặt, ba tôi không có vết sẹo đó, còn người đàn ông này lại có. Tôi sợ vết sẹo đó, vì thế tôi nghĩ đó không phải là ba của tôi.

Nhưng khi nghe câu trả lời của ngoại, lòng tôi lại thấy ân hận vô cùng. Ngoài bảo ba tôi là anh hùng, vết sẹo đó là do đánh nhau với tụi giặc mà có. Tụi giặc độc ác, cướp phá, giết hại đồng bào ta. Ba tôi đã anh hùng chiến đấu với tụi nó, nên mới có vết sẹo vậy.

Trời ơi, vì vết sẹo đó mà tôi không nhận ba, xa lánh và hắt hủi ba mấy ngày nay. Tôi thấy ân hận quá, nghĩ lại những việc mình đã làm, tôi thấy có lỗi với ba quá. Ba đã mong nhớ tôi đến chừng nào, vậy mà tôi đã xa cách ba, làm cho ba phải giận, phải buồn lòng. Tôi còn chưa kịp gọi tiếng Ba cơ mà.

Sáng hôm sau khi cùng ngoại về nhà, tôi thấy mọi người đã đứng kín ngoài sân. Mọi người đến chào và động viên ba lên đường chiến đấu. Má thì lo sắp xếp đồ vào chiếc ba lô nhỏ của ba. Tôi hét đứng ở góc này, rồi dựa lưng vào góc khác. Tôi muốn lại gần ba, nhưng cứ bị điều gì đó cản lại.

Đến khi nhìn ba mang ba lô trên vai, nhìn tôi khẽ nói “ Thôi ba đi nghe con” thì mọi thứ trong tôi chợt vỡ òa.

- Ba!

Tiếng ba Tôi đã dồn nén suốt bao lâu, giờ bật tung ra thành tiếng rõ ràng. Tiếng Ba như chất chứa sự nhớ mong, ân hận và nuối tiếc vì những gì đã làm cho ba mấy ngày qua. Tôi chạy thật nhanh tới, ôm ba và òa khóc.

Người ba mà tôi suốt 8 năm trời mong nhớ đã bị tôi ghẻ lạnh, giờ lại một lần nữa đi xa không biết khi nào gặp lại. Tiếng ba mà không biết khi nào tôi mới được gọi lần nữa.

Tôi ôm Ba, hôn lên mặt Ba, cả trên vết sẹo đỏ làm tôi thấy sợ hãi và xa cách ba mấy hôm nay. Tôi giữ chặt, không muốn cho ba đi. Tôi muốn giữ Ba lại bên mình mãi, không cho ba rời xa tôi thêm phút giây nào nữa.

Nhưng vì nhiệm vụ, ba vẫn phải lên đường. Trước khi đi, tôi mong muốn ba sẽ làm cho tôi một chiếc lược để chải tóc. Từng ấy năm sau đó, tôi và má sống trong sự chờ đợi và nhớ mong ba da diết. Ngày hôm nay, khi nhận lại kỉ vật của ba trên tay Bác Ba, chiếc lược ngà mà ba tỉ mỉ làm và khắc lên dòng chữ “ Yêu nhớ tặng Thu con của ba”.

Lòng tôi lại một lần nữa quặn thắt, nước mắt rơi liên hồi. Vậy là tôi đã không có cơ hội được gặp lại cha lần nữa, cha tôi đã anh dũng hy sinh. Nhưng đến phút cuối cùng, ba vẫn ôm áp và gửi gắm kỷ vật để đồng đội ba trao lại cho tôi. Tôi càng thêm thương nhớ ba.

Bây giờ tôi đã trở thành một giao liên, phục vụ cho công tác của cách mạng. Nhìn chiếc lược ngà ba để lại, lòng tôi càng thêm quyết tâm. Tôi sẽ cố gắng sống và chiến đấu, tiếp bước chân truyền thống cha anh. Tôi sẽ để ba luôn tự hào về cô con gái nhỏ của mình.

Mẫu 6

Với tôi một đứa trẻ sinh ra trong thời chiến việc cảm nhận tình cảm gia đình khi đầy đủ các thành viên là điều không dễ dàng, tôi chỉ hình dung ra ba của mình qua những tấm hình chụp lúc xưa.

Má tôi kể khi tôi tròn 1 tuổi ba phải ra chiến trận, vì còn quá nhỏ nên không thể nhớ rõ ba. Suốt những năm tháng còn nhỏ tôi được sự che chở, nuôi dưỡng của má. Ngắm bức hình ba má rồi nghe những câu chuyện kể càng khiến tôi tự hào về ba của mình, một người chiến sĩ anh hùng.

Năm lên 8 ba tôi được đơn vị cho phép về thăm gia đình, khi nghe tin vui lòng tôi nôn nao, ngày nào cũng trông ngóng trông ba. Từ xa tôi thấy người đàn ông mặc áo lính đang đi về hướng tôi nhưng trên mặt ông ta lại có vết sẹo dài. Ông ta ôm chầm tôi mà nói “ba đây con”, quá bất ngờ tôi vội chạy về phía má nhưng má tôi lại vui sướng ôm người đàn ông đó và đối xử rất thân thiết. Người đàn ông đó ở

trong nhà và luôn đối xử rất tốt với tôi nhưng ông ta đâu phải ba tôi, ba tôi không có vết sẹo dài trên mặt.

Có 1 hôm, tôi hất văng cái trứng cá vào mặt ông ta, lại đánh tôi một cái rồi quát: “Sao mày cứng đầu quá vậy hả?”. Bị đánh đau và uất ức tôi chạy khỏi bàn cơm, tôi chạy vội qua ngoại rồi kể lại chuyện ông ta đánh tôi, bà cười và kể lại cho tôi nghe về thời gian khốc liệt, tàn nhẫn của chiến tranh đã làm chia ly hạnh phúc nhiều gia đình, trong đó có nhà tôi. Tại chúng mà khuôn mặt của ba tôi có vết sẹo như vậy. Giờ đây tôi hiểu vì sao ba lại không giống như trong hình, trong lòng dâng lên sự hối hận vì đã đối xử không phải với ông.

Hôm sau tôi theo ngoại về nhà, nhưng nhìn ba chuẩn bị xong đồ đạc chuẩn bị rời đi, tôi như bị bỏ rơi, lạc lõng, bơ vơ, cảm giác như bị ba giận, nhưng không, ông nhìn tôi bằng 1 đôi mắt trĩu nặng cất lên: “Thôi, ba đi nghe con!” Trong khoảnh khắc ấy, tôi thốt lên 1 tiếng: “Ba!” Tiếng gọi thiêng liêng bấy lâu nay tôi giấu nơi tim mình, cảm giác như thời gian ngừng lại, ai nấy dễ ngỡ ngàng, tôi chạy đến ôm ấp ba tôi không muốn rời, nhưng vì nhiệm vụ ba lại phải lên đường ra chiến trường.

Trước khi đi, ba hứa sau khi về sẽ làm cho tôi chiếc lược, tôi quệt nước mắt đồng ý và chào tạm biệt. Chiến tranh sinh ly tử biệt đâu ai biết rằng đó cũng là lần cuối tôi gặp ba. Trong một lần chiến đấu, ba bị bắn trọng thương và hi sinh. Bác Ba đồng đội của ba đã trao cho tôi kỉ vật chiếc lược ngà trên có khắc dòng chữ: “Yêu nhớ tặng Thu con của ba”. Những dòng chữ yêu thương mà ba đã khắc lại gửi đến người con gái yêu quý, lòng tôi đau đớn và bật khóc thành tiếng.

Em hãy đóng vai bé Thu kể lại chuyện Chiếc lược ngà - Mẫu 7

Nhìn chiếc lược ngà trên tay, cũng đã mấy chục năm trôi qua rồi nhưng quá khứ vẫn in đậm trong lòng tôi như mới chỉ hôm qua mà thôi.

Hồi tôi chưa đầy một tuổi, ba tôi phải thoát li đi kháng chiến. Má tôi cũng đã mấy lần đi thăm ba nhưng không mang tôi theo được. Vậy là ba chỉ thấy tôi qua tấm ảnh nhỏ và tôi cũng chỉ thấy ba qua một tấm ảnh ba chụp với má. Ba trông thật đẹp và hiền. Năm tám tuổi, một hôm tôi đang chơi ở chòi dưới bóng cây xoài trước nhà thì bỗng nghe có tiếng gọi. Tôi quay lại. Đó là một người đàn ông với một vết sẹo dài trên má. Đã thế, vết sẹo lại còn đỏ ửng lên, dần gập, trông thật đáng sợ. Người đàn ông cứ đưa tay ra, chầm chậm bước về phía tôi, giọng lắp bắp run run:

- Ba đây con!

- Ba đây con!

Tôi ngỡ ngàng, tôi chẳng hiểu gì cả, tôi nhìn người đi cạnh người đàn ông ấy dò hỏi?... Đây là ba tôi sao. Không, không phải! Ba tôi là người trong tấm ảnh kia cơ, ba tôi đẹp và hiền chứ không như người đàn ông đáng sợ này. Ba tôi không có vết sẹo dài như vậy. Bỗng chốc người đàn ông lạ mặt đó làm tôi liên tưởng đến những con ma, con quỷ... tới tất cả những gì đáng sợ nhất. Tôi phải tìm má, má sẽ cứu tôi và đuổi ông ta đi. Vậy là tôi chạy vụt vào nhà, la to: “Má! Má!” Còn ông ta đứng sững lại, mặt tối sầm, ông ta không còn dám đưa tay về phía tôi nữa.

Má ra, tôi tưởng má sẽ đuổi ông ta đi, thế mà má còn chạy lại ôm chầm người đàn ông đó, lại còn khóc, lại còn bảo tôi “gọi ba đi con”. Không, đó không phải là ba tôi, ba tôi không hề như thế. Ông ta dám mạo nhận là ba tôi, tôi ghét ông ta. Tôi nhất quyết không và sẽ không bao giờ gọi ông ta là ba. Tôi tự hứa với lòng mình như thế.

Người đàn ông ấy ở nhà tôi những ba ngày. Tôi càng tìm cách lẩn tránh thì ông ta lại càng vỗ về tôi. Tôi ghét những hành động đó từ ông ta. Hẳn ông ta đang mong đợi tôi gọi ông ta là “ba” đây mà. Không bao giờ, tôi chỉ gọi “ba” với ba của tôi thôi. Tới giờ, má bảo tôi gọi “ba” vào ăn cơm, tôi không chịu.

- Thì má cứ kêu đi.

Má tôi nổi giận quơ đũa bếp định đánh, tôi phải gọi nhưng chỉ nói trống:

- Vô ăn cơm!

Ông ta vẫn ngồi im, tôi lại nói vọng ra:

- Cơm chín rồi!

Thế mà ông ta cũng không quay lại. Đã thế thì thôi. Tôi bực bội.

- Con kêu rồi mà người ta không nghe.

Lúc ấy, ông ta quay lại nhìn tôi vừa khe khẽ lắc đầu vừa cười. Ông ta cười thật hiền. Mặc kệ ông ta, tôi vẫn thực hiện lời hứa của lòng mình.

Hôm sau, đang nấu cơm thì má tôi chạy đi mua thức ăn. Má dặn có gì cần thì gọi “ba” giúp cho. Không, không bao giờ. Có chết tôi cũng không thềm nhờ ông ta. Thế mà lại có chuyện. Nồi cơm to quá, tôi không thể bắc xuống chắt nước được. Làm sao bây giờ. Tôi chợt nghĩ tới người đàn ông đó. Nghĩ rằng ông ta thật ra thì cũng tốt đấy chứ, nhiều lúc ông ta thật hiền. Tôi nhìn ông ta, tôi cũng muốn nhờ ông ta. Nhưng tôi không thể gọi ông ta là ba được. Ông ta là người tốt nhưng vẫn không phải là ba tôi. Tôi lại nói trống:

- Cơm sôi rồi, chắt nước giùm cái!

Bác Ba - người ta gọi người đi cùng ông ta như vậy - bảo tôi:

- Cháu phải gọi “Ba chắt nước giùm con”, phải nói như vậy.

Nhưng tôi không quan tâm, lại kêu lên:

- Cơm sôi rồi, nhão bây giờ

Ông ta cứ ngồi im. Bác Ba dọa tôi:

- Cơm mà nhão, má cháu về thế nào cũng bị đòn, sao cháu không gọi ba cháu. Cháu nói một tiếng “ba” không được sao?

Đúng vậy, tôi không thể gọi người đàn ông ấy là “ba” được, bởi ông ấy không phải là ba tôi. Tiếng “ba” ấy tôi chỉ dành cho ba tôi mà thôi. Cơm trong nồi cứ sôi lục bục. Làm thế nào bây giờ? Cả ông ta và bác Ba đều không muốn giúp tôi. Ánh mắt tôi bắt gặp chiếc vá. Đúng rồi. Tôi nhón gót lấy cái vá múc ra từng vá nước. Thật may quá. Ông ta tưởng tôi phải chịu thua, tưởng tôi phải gọi ông ta là “ba” rồi sao, không bao giờ đâu nhé.

Bữa cơm, ông ta gấp cái trứng cá to vàng để vào chén tôi. Bình thường tôi rất thích ăn trứng cá. Tôi soi vào chén. Giá như đây là của ba gấp cho mình thì hay quá. Tôi thảm nghĩ vậy, nhưng tôi kịp nhận ra ông ta không phải là ba tôi. Tôi hét vội cái trứng ra, cơm văng tung toé khắp mâm. Ông ta vung tay đánh tôi và hét lên:

- Sao mày cứng đầu vậy hả?

Tôi chợt nhận ra hành động vừa rồi của mình thật vô lễ, tôi thật là hư đốn. Nhưng cũng vì tôi không muốn nhận ông ta là ba. Nếu tôi nhận cái trứng đó có khác gì tôi nhận ông ta là ba. Tôi không thể ngồi với ông ta nữa. Tôi gấp lại cái trứng cá vào chén, lặng lẽ đứng dậy, bước ra khỏi mâm. Xuống bên, tôi nhảy xuống xuống, mở

lời tới cố làm cho dây lời tới khua rỏn rảng, khua thật to, rồi lấy dầm bơi qua sông. Tôi sang nhà ngoại. Tôi sẽ kể cho ngoại nghe về người đàn ông đáng sợ ấy đáng ghét như thế nào. Tôi cảm thấy ức. Ông ta có quyền gì mà đánh tôi cơ chứ. Nhưng tôi cố kìm nén để sang ngoại mới khóc. Tôi không muốn khóc trước mặt ông ta, như vậy là tôi trở nên yếu đuối trước ông ta, tôi không muốn điều đó. Má tôi có sang dỗ tôi về, nhưng tôi không về. Tôi không thích ở bên cạnh ông ta thêm một chút nào nữa, tôi ghét ông ta. Có lẽ thấy tôi về cũng sẽ làm cả nhà không vui nên má tôi cũng chẳng bắt. Đêm đó, ngoại hỏi tôi:

- Ba con, sao con không nhận.

Tôi giã lên:

- Không phải

- Sao con biết là không phải? Ba con đi lâu, con quên rồi chứ gì!

Không, tôi chẳng bao giờ quên ba cả, tôi luôn luôn nhớ đến ba. Những ngày ba đi, lúc nào tôi cũng lồi ảnh ba ra xem. Làm sao tôi quên cơ chứ.

- Ba không giống cái hình chụp với má.

Tôi bào chữa.

- Sao không giống, đi lâu, ba con già hơn trước thôi.

Không, không phải vì ba già mà tôi không nhận ra ba...

- Cũng không phải già, mặt ba con không có cái thẹo như vậy.

Tôi đành thú thật.

Ngoại cười lớn. Cái cười làm tôi ngỡ ngác và tò mò. Ngoại kể lại tội ác của mấy thằng Tây ở đồn. Hoá ra vết sẹo ấy là ba tôi đi đánh Tây, Tây bắn bị thương. Bọn Tây độc ác. Tôi chợt thấy thương ba thì cũng đến lúc ba đi rồi. Sáng hôm sau tôi bảo ngoại đưa tôi về.

Mọi người đến đông quá. Ba cũng đang phải tiếp khách. Má thì lo sửa soạn hành lí cho ba. Mọi người ai cũng có việc của mình. Còn tôi, tôi cứ đứng lặng ở một góc. Tôi nhìn kĩ người đàn ông tôi đã từng lạnh lùng, trốn tránh. Ngoài vết sẹo dài ra, tất thấy những điểm trên gương mặt ông đều giống hình ba trong ảnh. Đó đúng là ba rồi. Vậy mà mình lại làm ba buồn. Suốt bao nhiêu năm tôi chờ đợi ba, thế mà đến lúc ba đi tôi mới nhận ra ba... Ba ơi... Trời, ba vác ba lô lên vai rồi... Ba đã bắt tay mọi người rồi... Ba nhìn tôi... Ba ơi... Từ trong sâu thẳm, tiếng ba cứ thúc giục tôi nhưng cứ đến miệng là nghẹn đắng. Ba sắp đi rồi. Không biết ba có về không. Không, tôi phải giữ ba lại. Ba nhìn tôi bằng đôi mắt buồn rầu, khe khẽ nói:

- Thôi! Ba đi nghe con!

Vậy là ba tha thứ cho tôi. Ba vẫn nhận tôi là con. Ba thật hiền, tôi không thể mát ba thêm lần nữa:

- Ba... a... a... ba!

Tôi đã kêu thét lên sau bao nhiêu sự đè nén. Tôi lao đến ôm chặt lấy ba. Tôi khóc:

- Ba! Không cho ba đi nữa! Ba ở nhà với con!

Ba bế tôi lên. Vòng tay ba thật ấm. Tôi hôn khắp mặt ba, hôn cả vết sẹo nữa. Tôi hôn tất cả như muốn xin lỗi tất cả, nhất là vết sẹo.

- Ba đi rồi ba về với con.

- Không.

Tôi hét lên. Tôi sợ ba khó giữ được lời hứa của mình. Tôi quán chặt lấy người ba bằng cả 2 tay 2 chân. Má tôi bảo:

- Thu! Để ba con đi. Thống nhất rồi ba con về.

Bà ngoại dỗ tôi:

- Cháu ngoại giỏi lắm mà! Cháu để ba cháu đi rồi ba sẽ mua về cho cháu một cây lược.

Tôi biết là tôi không thể giữ ba lại được nữa, liền mếu máo:

- Ba về! Ba mua cho con một cây lược nghe ba. Nói vậy chứ tôi chẳng cần một cây lược làm gì. Tôi chỉ cần ba mà thôi. Thế rồi ba đi.

Bao nhiêu năm qua đi, một hôm, lúc ấy tôi khoảng mười tám, tôi nghe tin ba tôi mất. Tôi suy sụp, tôi đã khóc rất nhiều. Nhưng tôi biết đó là điều khó có thể tránh khỏi. Tất cả là vì chiến tranh, vì bọn giặc tàn bạo kia. Tôi nuôi chí căm thù và sau đó tôi đi làm giao liên.

Một lần chặn địch tôi đã gặp được bác Ba. Sau một vài lời làm quen, bác đã nhận ra tôi. Bác run run đưa cho tôi cây lược ngà, bác đã thực hiện lời hứa với ba tôi. Lúc ấy tôi ngạc nhiên và xúc động lắm. Tôi biết ba đã mất nhưng tôi không ngờ ba vẫn giữ lời hứa với tôi - một cây lược. Tôi đón nhận cây lược ngà như đón nhận một kỉ vật. Đó là tấm lòng của ba tôi, là tình phụ tử thiêng liêng. Bác Ba nói dối tôi rằng ba tôi còn sống. Tôi biết bác sợ tôi buồn nên nói vậy. Lòng tôi đau thắt khi nhớ tới ba.

Nhưng cuộc gặp gỡ chỉ trong phút chốc rồi mỗi người lại đi mỗi ngả. Trước khi đi bác Ba chợt chào.

- Thôi, ba đi nghe con.

Tôi giật mình, câu ấy hơn mười năm về trước tôi đã được nghe. Giờ nó sống lại trong tôi. Một cảm giác ấm áp lạ thường.

Sau ngày đất nước thống nhất, tôi gặp lại bác Ba. Bác kể cho tôi về ba. Bác bảo ba từ khi làm được cây lược cho tôi, lúc nào cũng lấy ra chải cho cây lược thêm bóng, và cho đỡ nhớ tôi. Trước khi ra đi, ba không nói được gì. Nhưng ánh mắt của ba làm bác Ba hiểu rằng cần phải mang cây lược cho tôi. Trước khi mất, ba vẫn nghĩ đến tôi. Mãi mãi, tôi không bao giờ quên được ba.

Mẫu 8

Lòng tôi thật sự rối bời với tâm trạng đau đớn, ân hận lại trở nên vui mừng khôn xiết khi vừa gặp ba. Người mà tôi mong chờ bao nhiêu năm nhưng không nhận ra, ngày ba ra đi lòng tôi lại hụt hẫng vừa tự trách bản thân mình.

Ba tham gia chiến đấu từ khi tôi còn rất nhỏ. Tôi lớn lên cùng với mẹ với nỗi niềm mong mỏi được gặp ba. Mẹ tôi kể về ba người đàn ông điển trai, nụ cười hiền từ.

Một hôm khi tôi đang mãi chơi thì bỗng nghe tiếng gọi lớn:

– Thu ! Con!

Tôi quay lại, người đàn ông vội tiến những bước dài về phía tôi. Người đàn ông vết sẹo dài bên má làm tôi hoảng sợ vội chạy vào nhà. Má tôi chạy ra báo rằng người đàn ông đó là ba tôi.

Tôi không tin đó là sự thật khi ba tôi người điển trai và nụ cười ấm áp, còn người đàn ông có khuôn mặt kinh dị không thể là ba tôi. Ông ấy ở trong nhà tôi, mặc cho má bảo tôi gọi Ba nhưng tôi nhất định không gọi.

Ông ấy càng gần gũi, quan tâm tôi càng thấy ghét. Tôi còn nói trống khi mời ông vào ăn cơm:

– Vô ăn cơm. Cơm chín rồi.

Ông khổ tâm, mặt buồn rầu. Tôi ngồi im, ăn cho xong bữa. Tôi thắc mắc tự dưng ở đâu xuất hiện người lạ lùng, mặc theo vào ăn cơm cùng mình. Tôi nghĩ về ba ở phương trời nào đó với một nỗi buồn.

Tôi còn nói trống khi nhờ ông chặt nước:

– Cơm sôi rồi, chặt nước giùm cái.

Ông vẫn làm theo nhưng có pha chút buồn rầu. Bữa cơm hôm đó, ông gắp một cái trứng cá to vàng để vào chén tôi. Tôi hất trứng cá ra, văng tung tóe.

Ông đứng dậy đánh và nói:

– Sao mày cứng đầu quá vậy, hả?

Tôi cúi mặt xuống, đứng dậy, bước ra khỏi mâm. Vội chạy sang nhà ngoại khóc... Ngoại tôi kể những tôi tôi chưa từng biết.

Ngoại kể ba tôi bị bom đạn Mỹ khiến ông bị thương, khuôn mặt không nguyên vẹn như xưa. Tôi như chột dạ và cảm thấy có lỗi. Ngày mai, ba tôi lại lên đường ra chiến trường, nghĩ đến nước mắt tôi trào ra. Tôi nghĩ về ông với sự ân hận, cố gắng gửi, yêu thương nhưng tôi lại hất hủi với ông.

Ba ơi! Con yêu ba nhiều lắm! Không phải do con không muốn mà là trong nhất thời con không nhận ra ba.

Tôi căm ghét chiến tranh, chiến tranh đã khiến gia đình ly tán và khiến ba tôi không còn được như ngày xưa. Với tôi tình cảm dành cho người ba luôn mãi không thay đổi, ông luôn là người tôi luôn tôn thờ và không ai có thể thay thế.

Mẫu 9

Hạnh phúc – đó là thứ mà con người ta bấy lâu nay luôn kiếm tìm, nhưng ít ai hiểu được 1 chân lý giản đơn mà sâu sắc: Hạnh phúc ở ngay trước mắt ta. Bản thân tôi – Bé Thu – cũng vậy, ngay từ thuở mới lọt lòng cho đến tận bây giờ vẫn luôn khát khao gặp lại hình bóng ba thân thương, đó là hạnh phúc lớn nhất đời tôi. Song, như cái chân lý ấy, hạnh phúc ngay trước mặt tôi – người ba thân yêu đứng ngay trước mắt tôi...nhưng sao tôi chẳng nhận ra để giờ đây chỉ còn biết hối hận muộn màng. Hạnh phúc ấy bây giờ chỉ còn là hư vô bởi: Ba tôi đã đi về 1 nơi rất xa rồi...Ký ức

về cuộc gặp mặt và chia tay ba Sáu mãi mãi sẽ là hồi ức theo tôi đến cuối đời. Chuyện là thế này...

Theo lời kể của má, khi tôi vừa tròn 1 tuổi ba đã phải ra chiến trận vì tiếng gọi thiêng liêng của Đảng, của Bác Hồ, lúc ấy tôi còn quá bé nhỏ để khắc ghi hình bóng ba. Suốt tám năm ròng tôi sống trong sự che chở, dưỡng dục của má. Song, như thế đối với tôi vẫn chưa đủ, tôi vẫn cần lắm tình thương bao la của ba như bao đứa trẻ cùng trang lứa khác. Tôi vẫn thường nghe má kể về chuyện của ba nơi chiến trường, tôi tự hào về ba nhiều lắm – người hùng của con. Năm tôi lên tám, 1 phép màu đã xảy ra: Ba trở về. Khi nghe mẹ báo tin động trời ấy, lòng tôi nôn nao như lửa đốt, tôi chạy vội ra trước cửa nhà ngóng trông ba. Thấp thoáng đằng xa, tôi thấy 1 người đàn ông mặc áo lính cao to nhưng trên mặt ông ta lại có 1 vết sẹo to trông rất dễ sợ. Ông ta chạy đến, nói to: "Ba đây con!". Quá đỗi ngỡ ngàng, tôi vụt chạy vào nhà kêu má. Lạ lùng thay, má tôi lại vui sướng ôm người đàn ông đó. Ba đi chưa được bao lâu mà lại vui cười với người khác, người lớn là thế sao? Trong tâm tưởng tôi gọi lên những suy nghĩ kì lạ, mang chút vẻ trưởng thành của người lớn. Ông kia cùng với 1 người nữa ở lại nhà tôi. Thời gian ấy, má tôi lúc nào dọa đánh bảo tôi gọi ba, nhưng người dữ tợn kia sao là ba tôi được chớ, muốn tôi nhận người dung là ba à, đừng hòng!.

Tôi chạnh lòng nhìn bức ảnh ba má chụp chung, tôi chỉ có duy nhất 1 người ba thôi, bây giờ là vậy, mãi mãi cũng là vậy. Suốt ba ngày, ông ba "giả" kia cứ quanh quẩn làm phiền tôi mãi, tôi bực mình lắm nhưng chẳng dám thốt ra. Tôi không coi trọng ông ta nên luôn cư xử xấc xược bằng cách nói trống, chối từ mọi sự quan tâm của ông ta, muốn dụ dỗ tôi à, không dễ đâu! Có 1 hôm, tôi hát văng cái trứng cá ông ta và thế là bị ông ta đánh 1 cái rỗ đau vào mông còn lớn tiếng mắng chửi: "Sao mày cứng đầu quá vậy hả?". Tôi uất lắm nhưng tôi không phải là 1 con bé nhõng nhẽo chỉ biết khóc nhè, tôi cúi gằm mặt, gắp cái trứng bỏ vào chén rồi bỏ

sang nhà ngoại. Nghe má kể khi đó ba tôi hoảng lắm, mặt tái nhợt đi lại thêm vết thâm đỏ ửng trông tội lắm. Giờ nghĩ lại tôi thấy hận mình, thấy thương ba nhiều quá. Ba chỉ muốn đưa con gái nhỏ gọi 1 tiếng "Ba" thôi mà lại khó khăn thế ... Ôi, sao mà tôi ngu ngốc quá, ngốc nên mới không nhận ra những điều cười ản ý, những cái lắc đầu đầy suy tư và cả đôi mắt ngấn lệ của ba tôi. Ba buồn vì đưa con quá ương ngạnh, bướng bỉnh. Đến đây, tôi đã thấy nhói đau nơi con tim lắm rồi nhưng tất cả giờ đây đâu còn nghĩa lý gì...

Tiếp tục câu chuyện là khi tôi về nhà ngoại, bà kể lại cho tôi nghe về những cái khốc liệt, tàn nhẫn của chiến tranh, những tội ác tày đình của thằng Tây đã làm chia ly hạnh phúc của biết bao gia đình, trong đó có nhà tôi. Tại chúng mà khuôn mặt đôn hậu của ba tôi bị biến dạng... Tôi căm hận chiến tranh hơn bao giờ. Suốt đêm ấy, tôi trằn trọc chẳng ngủ được, mong trời sáng mau mau để tôi còn về tiễn cha. Hôm sau, tôi theo ngoại về nhà. Tôi chỉ biết đứng trong góc nhà mà nhìn ba tôi nói cười với người khác. Tôi như bị bỏ rơi, lạc lõng, bơ vơ. Những tưởng ba còn giận nên không quan tâm đến đưa con gái hư hỏng nữa, nhưng ba đã nhìn tôi bằng 1 đôi mắt trĩu nặng u buồn cùng lời nói cất lên khe khẽ: "Thôi, ba đi nghe con!" Trong khoảnh khắc ấy, tình phụ tử trong tôi bỗng trĩu nặng, tôi thốt lên 1 tiếng: "Ba!" Tiếng gọi thiêng liêng bấy lâu nay tôi giấu nơi tim mình. Mỗi tiếng gọi như làm thời gian ngưng đọng, tất cả mọi người đều sững sờ. Nhanh như sóc, tôi chạy đến ôm ấp hình hài ba tôi mong nhớ bao lâu nay và hôn khắp người ba. Đau đớn thay, giây phút ba con tôi đoàn tụ cũng lại là phút chia ly, ba lại phải lên đường đi tập kết. Tôi không muốn ba đi 1 chút nào, chỉ ước sao thời gian ngừng lại để tôi được tận hưởng nỗi khao khát tình cha 8 năm qua... Nhờ mọi người khuyên răn tôi mới để ba đi cùng lời hứa mang chiếc lược ngà tặng tôi vào lần thăm sau. Trong tâm trí non nớt của 1 đứa bé 8 tuổi, tôi không hề nghĩ đây lại là lần gặp mặt cuối cùng của cha con tôi. Ba tôi đã đi và không bao giờ trở lại... Đau đớn làm sao...

Giờ đây tôi đã khôn lớn, trưởng thành không còn trẻ nít, bướng bỉnh như xưa nữa mà biết suy nghĩ, biết giúp ích cho đời. Trong tim tôi vẫn tôn thờ hình bóng ba kính yêu và dành 1 khoảng trống để chắt chứa tình yêu thương dạt dào ấy, 1 khoảng trống khác tôi dành cho Tổ quốc thân yêu. Tiếp bước cha tôi đi theo con đường cách mạng, tôi đã trở thành cô giao liên dũng cảm, kiên cường. Tôi không đơn độc, lẻ loi bởi ba luôn có ba bên cạnh, ba là nguồn sáng soi sáng đường tôi đi, là ánh lửa sưởi ấm cái giá lạnh ở rừng núi... Có ba, tôi có niềm hạnh phúc lớn nhất đời mình...

Mẫu 10

Hôm vừa rồi tôi gặp lại bác Ba đồng chí của ba tôi trong chiến trường ác liệt. Bác đưa cho tôi kỷ vật là chiếc lược ngà như lời hứa của ba ngày trở về. Chiến tranh ác liệt khiến ba tôi không thể trở về, tôi lại nhớ về kỉ niệm ngày trước khi được gặp ba. Tự trách mình sao lại hững hờ và vô tâm với ông như vậy.

Từ nhỏ tôi đã không biết mặt ba, chưa một lần gặp. Tôi chỉ nhìn bức ảnh ba chụp chung với mẹ để hình dung ra ông. Một hôm, tôi đang vui chơi có một người đàn ông lạ mặt đến trước nhà và tự xưng là ba và còn gọi tên tôi. Tôi vô cùng bất ngờ và lo sợ, người đàn ông này có vết sẹo trên mặt. Tôi sợ hãi, chạy vào nhà gọi má.

Trong thâm tâm của tôi, ông là một người xa lạ. Trong những ngày ba ở nhà tôi đã đối xử thậm tệ, nhất quyết ngăn cản không cho ông ngủ cùng với má con tôi. Tôi còn không làm theo lệnh khi ông bắt trông nồi com hay gọi trống không khi mời ba vào ăn com. Tôi nhất định không thể dùng tiếng ba thân thương gọi với một người xa lạ. Ông gấp đồ ăn cho tôi nhưng tôi không thích nên đã hất đi và thế là ông đánh tôi. Tức quá tôi chạy sang bà ngoại, vừa khóc vừa kể lại.

Đêm hôm đó bà ngoại mới giải thích cho tôi vết sẹo trên mặt của ba, bà còn kể với tôi do kẻ thù đã khiến khuôn mặt của ba tôi biến dạng. Tôi chợt cảm thấy có lỗi với ba, quay trở về nhà nhưng không đủ can đảm để gọi. Đến khi ông sắp quay trở lại chiến trường, tôi chợt òa khóc và cất tiếng gọi. Tôi khóc, nũng nịu trong lòng ba, không cho ba đi nhưng nhiệm vụ ở chiến trường không thể ở lại. Ba hứa ngày về sẽ tặng cho tôi một chiếc lược ngà.

Ngày hôm nay cầm món quà của ba tặng tôi cảm thấy rất nhớ ông ấy, cảm thấy có lỗi vì những suy nghĩ non nớt trẻ thơ làm ba buồn. Dù ba đã không còn nhưng tình cảm thiêng liêng của ông dành cho tôi tất cả đã gói ghém trong món quà: chiếc lược ngà.

Xem thêm:

- [Văn mẫu: Phân tích nhân vật ông Sáu trong truyện Chiếc lược ngà](#)
- [Phân tích nhân vật bé Thu trong Chiếc lược ngà lớp 9](#)
- [Soạn bài Chiếc lược ngà môn Văn lớp 9 chi tiết](#)